

שארית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה י"ג | גיליון תר"ז | פרשת פנחס תשפ"ד

יציאת שבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
20:56	19:04	ת"א - בני ברק
20:54	19:21	לונדון
22:09	20:41	ניו יורק
21:29	20:00	

הזמנים לפי שיטת ר"ת

073-3834583

קול קהילתנו

התנאים והנחיות באתר האינטרנט

"מן הבאר ההוא" דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

הנני נותן לו את בריתי שלום. אמרו חכמינו הקדושים במדרש (במדבר רבה כא, א): 'בדין הוא שיטול שכרו'. ולכאורה הקשו המפרשים, הרי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, ויש לומר, כי כל זה למי שעושה מה שנצטווה, אבל מי שעושה למעלה ממה שהצטווה, מקבל שכרו מושלם בעוה"ז, ואיתא על פנחס שפרחה נשמתו, ע"כ בדין שיטול שכרו.

כ"ק רבינו הקודש ז"ע, פר' פנחס תשמ"ג

נקודה של מסירות נפש

מסירות הנפש של אדם מישראל מורה את פנימיות הנפש של האדם המקיים את המצוה, כי אין אנו מצווים על כך, אין נענשים כאשר אין מוסרים את הנפש, אבל מסירות הנפש בכללה - מלמדת על הקרבה הנפשית העמוקה של יהודי אל הקדוש ברוך הוא, שבאמת אינו מעוניין בשום דבר גשמי, בשום שכר, בשום ענין ואף את חייו שלו מוותר לחלוטין, העיקר לקיים את רצונו של הקדוש ברוך הוא.

לכל יהודי, בתוך נבכי נפשו, יש נקודה פנימית של מסירות נפש, אותה הארה של פריחת נפש למען כבוד שמים, אך הנקודה הזאת היא פנימית ביותר, ומכוסה באלף עיוקאין, כיסוי על גבי כיסוי, אין האדם מודע לה כלל, אך ורק כאשר מסתכל אל הנפש פנימה, ושוֹפֵך את הלב לפני השם יתברך בתפלה ובקשה, שנוכה להרגיש את המציאות האלוהית הזאת השוכנת עמוק בתוך לבנו, השכר בוא יבוא ולא יאחר, מלבד עצם השכר הגדול והנורא שאין אנו משיגים אותו, יש את השכר המידי, העכשווי, שמתגלה על האדם שמתאמץ בהתאמצות יתר, אף כי לא השליך נפשו מנגד ממש, מתגלה אליו השם יתברך בעצמו, ונותן לו את ברית השלום - שיזכה להיות דבוק לגמרי בהשם יתברך, וחסדו יגונן עליו תמיד, השם יתברך יעזור שנוכה לראות בבנין בית הבחירה במהרה דידן, אמון כן יהי רצון.

השמור לו לעתיד לבוא, בעולם הבא עבור עצם קיום המצוה.

ומובא בזהר הקדוש (ח"ג ר"ז ע"א) בשעה שקינא פנחס על הברית הקדושה ונכנס לתוך כמה אוכלוסי בני אדם והעלה אותם על הרומח לעיני בני ישראל, כאשר ראה שבט שמעון שהגיע לעומתו בריבוי בני אדם - מיד פרחה נשמתו ממנו, ושתי הנשמות של נדב ואביהו התעברו בה, וחזרה נשמתו וכו'. וכל זה היה מרוב פחד ואימה, שהיה ירא משבט שמעון שבאו להענישו על מעשהו, ולכן זכה להתעברות הנשמות הנזכרות.

למדים אנו מכאן, שפנחס בן אלעזר לא עשה סתם מצוה, אלא מסר את נפשו בפועל ממש, כדי לקיים את רצונו של מי שאמר והיה העולם, עד שפרחה נשמתו ממנו, ואם לא היה הקדוש ברוך הוא מחיה אותו עם נשמת נדב ואביהו, היה באמת מת באותו זמן ונמצא שמסר את חיותו הגשמית בעבור המצוה הזאת מה שלא היה צריך... ואין לך מסירות נפש גדולה מזאת, ועוד היתה לפנים משורת הדין כאמור, כי עשה טרחה גדולה שלא הצטווה עליה כלל... ומעתה מובנים היטב דברי חכמינו הקדושים, שאף ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אבל בדין שיטול פנחס - מוסר הנפש הגדול - את שכרו הגדול כאן בהאי עלמא, כי אות הוא למוסרי הנפש על קידוש שמו של הקדוש ברוך הוא.

הנני נותן לו את בריתי שלום. אמרו חכמינו הקדושים במדרש (במדבר רבה כא, א): 'בדין הוא שיטול שכרו'. והשאלה נשאלת מאליה, וכן הקשו המפרשים, כי הרי אין שכר בעולם הזה, כמו שאמרו חז"ל במסכת קידושין (לט ע"ב). ואם כן, מה אמר הפסוק אומר, בדין שיטול פנחס שכרו בעולם הזה, וכי יש חס ושולם משוא פנים למעלה?

וביאר זאת כ"ק מרן אדמו"ר בעל הבאר יעקב ז"ע, שאכן שכר מצוה בעולם הזה ליכא, אבל כבר מובא בספרים הקדושים (עיין בפירוש בלי יקר ויקרא כג, ג), שכל זה, שאין שכר בעולם הזה, זה רק למי שנוהג "על פי הדין"! יהודי טוב, שעושה את כל מה שהצטווה, כל מה שצווה ה', ואינו סוטה מדרך הישר ימין ושמאל, בכל זאת שכרו הטוב צפון לו לעולם הבא, ויהא יושב לעתיד לבא במחיצת הצדיקים שנהנים מזיו השכינה. אבל בעולם הזה אינו מקבל שכרו, כדברי חז"ל הנזכרים.

אבל לא כן מי שמתנהג לפנים משורת הדין, שמוסיף זריזות על זריזותו והשתדלות על השתדלותו, ובטוהר לבו הוא טורח לעשות יותר מכפי שנצטווה, ומוסר את נפשו על דברים שהם לכבוד שמים אף שאינו מצווה על כך, הוא זוכה לקבל שכר בעולם הזה בעבור טרחתו היתירה, ובעבור מסירות נפשו, ואיו נגרע משכרו הטוב

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת פנחס תשע"ב

דבוקים בקדושה וגם עד זקנה ושיבה.

הננו ניצבים בעצם ימי בין המצרים, שבת מברכים חודש מנחם-אב, אשר כלל ישראל מתאוננים ומיצרים ובוכים על גודל צער גלות השכינה אשר עוונותינו גרמו שתסתלק ממעונה, ובפשעכם שולחה אמכם, ומחמת זה אנו נמצאים בגלות הנפש כמאמרם (גרות ג.) "מה לו לאב שהגלה את בניו ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם", שנראה מה החטא גורם גלות הנפש בריחוק מאבינו שבשמים ח"ו. ואחד מהדברים העיקריים ביותר הגורמים קירוב הגאולה, הוא שלימות וטהרת הנפש, כדאחז"ל (נדה י"ג), "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף", וברש"י: "גוף, שם מקום המיוחד לנשמות העתידים להיות נולדים", היינו שצריך שיתקנו כל הנשמות העתידין להיות נולדין וזוהי יהיה גמר התיקון ויבוא משיח צדקנו בב"א. וע"ז היא התפילה "תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גלויותינו", "וקבצנו יח"ד מארב"ע כנפול"ת הארץ", בידוע שצריך לייחד בזה השם חב"ו שבו תלוי תיקון וטהרת הנפש שהם התנאי אל הגאולה, כי על ידי שילוקטו לאחד אחד בני ישראל ובאו האובדים מארץ אשור והנשמות הנפזרות העשוקות שעל ידן עיכוב הגאולה, יגיעו למחוז חפצן לחיים ולשמחה ולשלוש, שזה גם ענין הנוסח בברכת החודש "הוא יגאל אותנו בקרוב ויקבץ נפוצותינו מארבע כמפות הארץ", והתפילה הנוראה "וקרב פזורינו מבין הגויים ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ" שנרמז בו שם הק' חב"ו, על ידי זה נזכה במהרה בימינו לשמוע קול שופר של משיח צדקנו.

וביותר שהולכין ומתקרבין לימי הרחמים והרצון הבעל"ט, ויום ראש השנה שבו כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, ובו ביום אנו מעריצין ומקדישין וממליכין את שם הא"ל המלך הגדול והקדוש, בוודאי צריך לתקן עצמנו ולהתכונן כראוי להמליכו ית' על נשמותינו ועל רמ"ח איברינו ושס"ה גידיו בלי שום עיכוב ומחיצה. וכבר הזכיר אאמו"ר זצוקללה"ה הכ"מ דבר נפלא עד למאוד, שבתפילת מוספין של ר"ה, מצונו בג' ברכות של מלכויות זיכרונות שופרות השם הנ"ל, שסיום מלכויות הוא "מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזיכרון", ח' תיבות, וסיום זיכרונות, "זוכר הברית", ב' תיבות, וסיום שופרות "שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים", ו' תיבות, הרי שם הקדוש חב"ו, שעל ידי שם הקדוש הזה נזכה להמליך את הקב"ה ושיזכרנו לטובה ועל ידי זה נשמע קול שופר של משיח צדקנו בביאת גוא"צ בב"א.

שם ישראל, והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם ומי יצילם מידי. על זה אמר לו משה: יפה דנתני וקריינא דאיגרתא איהו ליהו פרוונקא, ונעשה לו נס והיה בגדר משובחין וזריזין וזוהי עמדה לו זכותו להחיות עם רב לבל ידח מהם נידח. והשבטים הבהנים תוכן כוונתו, היו מבזין אותו, "הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לע"ז והרג נשיא שבט מישראל", היינו טול קורה מבין עיניך שאתה בעצמך אינך ממקור טהור ח"ו רק מהורים שגודלו על ברכי ע"ז, בא הכתוב וייחסו אחר אהרן לומר שכולו זרע קודש נטע נעמנים ולא עוולתה בו. ויבואר בזה כוונת הכתוב "בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי", היינו שבמעשה קנאותו למען קדושת הדורות, בזה הציל את בני ישראל מכיליון ח"ו שלא יהפכו סורי הגפן נוכריה וגם נצח ישראל לא ישקר.

זוה הוא "בדין הוא שייטול שכרו", בדין הוא מידה כנגד מידה שחירף נפשו למען שלמות הדורות שלא ימצא פסול בזרעם, על כן ראוי גם כן שיהיה כל פריז קודש הילולים, אפשר דבר שנצטער בו אותו צדיק יכשל בו זרעו, והוא שכר מצווה מצווה, היינו אותה המצווה ממש שלא תהא תורה פוסקת מזרעו לעולם. ובדרך אפשר נרמז כל זה בלשון הפייט שאומרים בליל שב"ק: "שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו", "שכרו", היינו שכרו של פנחס, מלשון "בדין הוא שייטול שכרו", איך קיבל שכרו כאן בעולם הזה, הלא שכר מצווה בהאי עלמא ליכא, בוודאי הוא "על פי פעלו", שהיה מידה כנגד מידה ממש. ומה היה פעלו, "איש על מחנהו ואיש על דגלו", היינו קדושת ישראל, הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב, מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל, איש על מחנהו ואיש על דגלו באותות לבית אבותם ובשמחתם לא יתערב זה.

ועל פי זה יובן מה שאמרו במדרש (איתא בבני יששכר) שמחמת שאמר אליהו הנביא "קנא קנאתי וגו' כי עזבו בריתך בני ישראל וגו' (מלכים א' י"ט), נגזר שיבוא לכל ברית מילה שמקיימים ישראל קדושים, להעיד על קדושת ישראל שנוטרים הברית, כי פנחס הוא אליהו, ופינחס הוא המוסר נפשו למען קדושת התולדות לדורי דורות שיהיו ילדי ישראל סולת ברה זרע קודש מצבתם כנ"ל. ובאמת כדי להגיע לקדושה שלימה שלא ימצא שום פסול, צריך להתחיל העבודה מקטנות ע"ד "חנן לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה" (משלי כ"ב), שכששומרים הצאצאים מילדות, אזי כשגדלים

וידבר ה' אל משה לאמר, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמת מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי, לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום, והייתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם תחת אשר קנא לאוקיו וכפר על בני ישראל". וברש"י: לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לע"ז והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרן. ובמדרש (במדבר רבה י"א: אמר הקב"ה, בדין הוא שייטול שכרו.

פסוקים אלו אומרים דרשוני, בפרט מה שהקשו קמאי: א. הנמצא כדבר הזה שיהא תשלום שכר על מעשה טוב לו ולזרעו אחריו עד סוף כל הדורות. ב. לשון המדרש "בדין הוא שייטול שכרו", ומודעת זאת מדברי חז"ל (קידושין ל"ט): ששכר מצווה בהאי עלמא ליכא, והיאך יהיה שכר בכלל, ומה גם שיהיה בדין. ג. טענת השבטים "הראיתם בן פוטי זה וכו'", מה עניינו להריגת נשיא שבט מישראל.

והנראה בהקדים דברי רש"י הק' בפרשת בלק (כ"ה, ז') "ורא פינחס, ראה מעשה ונזכר הלכה, אמר לו למשה, מקובלני מן הבועל ארמית קנאין פוגעין בו, אמר לו, קריינא דאיגרתא איהו ליהו פרוונקא, מיד ויקח רומח בידו וגו'". ועל פי פשוטו הוא מוקשה הבנה, איך ישתכח ממושה רבינו ע"ה הלכה מפורשת, עד שיהיה פנחס נצרך להזכירו. אמנם, ברמב"ם (הלכות אי"ב פ' י"ב) בדין דקנאין פוגעין בו והרי אלו משובחין וזריזין, השיג הראב"ד: בד"א שהתרו בו ולא פירש אבל לא התרו בו לא אמרינן הרי אלו משובחין, עכ"ל, ובה"ד (ש"ס), שצריך להיות בפרהסיא, היינו לעיני עשרה מישראל. ונראה מזה כמה דינים שיש למקנא קנאת ה' צבאות לברר קודם מעשה שלא יהיה ח"ו בדין הורג את הנפש, וכמו שאמרו בגמרא (סנהדרין פ"ב): "הבא לימלך אין מורין לו ולא עוד אלא שאם פירש זמרי והרגו פנחס נהרג עליו", והוא אחד מן הניסים שנעשו לפנחס, שלא פירש זמרי.

ואפשר, זה היה טוען משה רבינו ע"ה, שצריך לברר היטב המציאות אם עומד בדין קנאין פוגעין בו ולא יהיה בכלל הורג את הנפש, וכנגד זה טען פינחס: אמת, אולי אינו בכל התנאים הללו, אבל עד שאני מחשב אם פירש או לא פירש או אם התרו בו אם לא, הרי זה פוגם בקדושת הדורות של בני ישראל, בידוע שישראל הולכין אחר האם, ונמצא זה הולך ונוטל דורות קדושים וזורק לשאול תחתיה שיהיו בגויות ח"ו ולא יזכר

ברוח ימי האבלות על חורבן בית קדשנו ותפארתנו נדבק במידתו של אהרן 'אוהב שלום ורודף שלום'. המפתח לצנינות בדרכו, הוא לאמץ את הויתור כדרך חיים, ונזכה לשנות חיים טובות ומאושרות, מתוך בריאות ונחת, ולגאולה השלימה בבנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו אמן.

עפ"י דרך הבעש"ט ורבותינו הק' ניתן להרחיב את המבט עוד יותר, ולעורר תשומת לב מעובדה מרתקת: לא רק האדם נדרש להקריב לפני שהוא מתקרב; כך זה בכל עולם הטבע. ככה הדברים עובדים. כל יצירה חדשה מתחילה בהקרה עצמית, בשביל לצמוח צריך לוותר. כשגלעין פרי נורע באדמה, הוא לא יצמיח עץ ולא יטען פירות לפני שהוא עצמו יירקב לחלוטין בבטן האדמה. מדוע זה כך? האדמה מכילה אנרגיית הצמחה אדירה, וכדי להתמזג בה - הוא חייב לוותר על הקליפה שעוטפת אותו ולהירקב אל תוך האדמה. ההקרה היא ההקרה שיוצרת את הקרבה בין הגלעין והאדמה ומחוללת את הצמיחה. זה צעד אחורה כדי לזנק חזק קדימה.

בגמרא מובא סיפור על רבי זירא, שעלה מבבל לארץ ישראל וניסה להצטרף ללימודם של החכמים הירושלמים, אך לא הצליח לתפוס את הלך החשיבה שלהם. הוא היה חדש זר עבורו כעולה חדש מעולם הלימוד הבבלי. רבי זירא לא ויתר. במשך מאה ימים רצופים, למעט הפוגות אוכל קלות בלילות, הוא לא אכל דבר, פשוט צם. הצום הממושך השכיח ממנו את שיטות הלימוד הישנות, והפך אותו ללוח חלק, ורק לאחר מכן הוא נפתח לקליטת רעיונות חדשים, והיה מסוגל ללמוד בצורת החשיבה הירושלמית.

זה אותו תהליך בדיוק: כדי להתקרב לשני באמת, למרות שהוא לא דומה בשום דבר אלינו - אנחנו מוכרחים לוותר על הרגלים ישנים. זה הפסד לטווח הקצר, אך רווח גדול לטווח הארוך.

ולסיום נביא משל: ראובן יצא ליער וראה איכרים חוטבים עצים ועורמים את הגזירים זה על גבי זה. ראובן התקרב אל חבורת האיכרים, והבחין שרק אחד מהם מצליח לערום את העצים לערימה מהודקת ויציבה, בעוד שחבריו נאבקים עם הגזעים הכבדים ומנסים בחוסר הצלחה להצמיד אותם זה לזה ולייצב אותם.

"מה הסוד שלך?", שאל ראובן. "מה אתה יודע שהם לא?"

ההסבר היה פשוט: "בגזעי העצים יש בליטות חדות שיוצרות מרווחים ומפריעות להם להתחבר אחד לשני. החברים שלי משייפים את ה'שפיצים' ומנסים ליצור גזע חלק, אבל בסוף, מה לעשות, אף אחד מהם לא יוצא חלק עד הסוף והגזעים לא מצליחים להיצמד אחד לשני.

"לי יש שיטה אחרת. אני לא מנסה להסיר את הבליטות בגזעים, אלא יוצר שקע בגזע המקביל, וכך שני הגזעים משתלבים זה בתוך זה כמו תקע לשקע"...

במקום לשייף את הבליטות של השני, עשה בתוכך בקע מקביל.

להגיב, ומלמל בשקט '15 שנה אני כאן...' - אלא שדורש המקום בקושי שמע, וכבר התפרץ: 'ואתה חושב שאינני יודע מה קרה לפני 15 שנה? הלא עד אז - אני הייתי יושב בסמוך לרב, מקומך היה מקומי, ואז הרחיבו את בית הכנסת, המקומות השתנו, ואתה זכית במקום הזה. אבל הוא נותר שלי!' - טען בחוסר בושה...

האווירה הפכה עכורה, כל יושבי בית הכנסת נעו באי נוחות בכסאותיהם, ממותינים לראות כיצד יפול דבר. ומיודענו היושב במקום כבר עשור וחצי, חמתו בערה בו. וכי סיפור היסטורי מלפני 15 שנה יכול לעקור אדם ממקומו? וכי כך הדין והצדק? ההגיון הבריא להיכן נעלם?!

רגע לפני שפתח את פיו להגיב ולהשיב חורפו דבר, נזכר שקיבל על עצמו קבלה טובה, לוותר. הוא ראה בכל העניין נסיון משמים, הטעין עצמו בכוחות נפש אדירים, ועשה את הבלתי יאמן: הוא פשוט קם מהמקום, וצעד אחורה לירכתי בית הכנסת. בלי אומר ודברים, בלי מריבות וטענות. פשוט ויתר, באומץ ובעוצמה רבה. זה לא היה קל, הוא נדרש לכוחות נפש עצומים, אבל הוא עמד באתגר בגבורה!

עד מהרה סודר לו מקום חילופי, אי שם, הרחק ממקומו הראשון. בעל הזרוע הופתע, הוא ציפה לקרב משמעותי בהרבה, והתיישב בחדווה במקום שפינה לעצמו שלא בדיון ושלא בצדק. כל מתפללי בית הכנסת נדהמו מגדלות רוחו ועוצמות נפשו של המתפלל שוויתר על המקום, הרי כולם יודעים עד כמה הוא צודק, עד כמה נגרם לו עוול...

יומיים חלפו, הגיעה שעת התפילה בשבת בבוקר. לפתע פתאום, דקות לאחר תחילת התפילה - נשמע קול נפץ עז, ו'בום' מהדהד החריש את אוזני המתפללים. מאוורר תעשייתי ענק צנח מהתקרה הגבוהה, היישר על המקום שנלקח ממיודעינו הוותרן, נחת בדיוק על הכסא בו הוא אמור לשבת!

כל המתפללים עמדו המומים לנוכח ההתרחשות, ומרחוק, ממקומו החדש, ניצב לו הוותרן, שעתה גילה כי הויתור הציל את חייו!

למרבה הנס, המתפלל שנאבק עמו על המקום, טרם הגיע לבית הכנסת. אך כל המתפללים, בראשות הוותרן, המה ראו והפנימו: אילולא הויתור - אותו יהודי היה יושב על מקומו הקבוע, והמאוורר הכבד היה נופל ישירות עליו, והתוצאות מי ישרון. בחסד ה' וברחמיו הוא החליט לוותר, לפנות את המקום. עתה הוא מבין כי הויתור הזה - למעשה הציל את חייו, הביא לו אריכות ימים. ה' ישמור אם היה מתעקש לעמוד על צדקו...

הגמרא במסכת חגיגה. מספרת על יהודי שנלקח מהעולם בטרם עת לאור גזירה שנגזרה עליו, והגמרא מגלה מי הוא זה שזכה בשנים 'המיוותרות' שנותרו. ובכן, השנים שנותרו הועברו לזכותו של יהודי אחר, וכל זאת למה? - כיוון שהוא היה יהודי שהעביר על מידותיו, וותרן!

בשביל אחוות רעים - צריך לוותר. להקריב. אך הבעיה האמתית עם ויתורים היא שלעיתים הויתור אינו אמיתי; כי במקום לוותר - כל צד צובר. כל ויתור מקטין אותנו עוד, נרשם בליבנו, ובלי לשים לב אנחנו הולכים וצוברים בתוך הלב כעסים ותסכולים על הצורך לנטוש שוב ושוב את התכניות המקוריות שלנו. בסוף, איך לא, אנחנו שופכים הכול החוצה על הצד השני.

אם נתבונן באנשים שנאלצו לוותר. המוותר עומד 'בפנים נפולות', שגורם לצד השני, 'המנצח', כמעט לוותר על הניצחון. כמובן, הוא מוכן להקריב, הוא רוצה שהצד השני יהיה מרוצה, אבל בדרך הוא גורם לכולם ליכור היטב עד כמה הוא סובל. המונח "ויתור" משתקף בעינינו כמשמעות של הקרבה, כהתפשרות, נטישת שאיפות ופעולות מתוך יאוש. אז פלא שאיש לא רוצה להקריב?

אולם האמת היא שהמילה "הקרבה" באה מאותו שורש של המילה "קרבה", כי הקרבה היא הדרך להתקרב. זו הדרך לקרב בין שני לבבות אוהבים. אנחנו אומנם שונים אחד מחברו - וטוב שכן. וכאן בדיוק סוד כוחו של הויתור: הוא פעולת ההלחמה, שמקרבת שני אנשים שונים ועושה מהם לב אחד פועם.

ניתן לראות את גודל הזכות של הויתור בסיפור הבא: בית כנסת קהילתי פלוני, בניו יורק. במזרח בית הכנסת, סמוך מאוד לכסאו של הרב, יושב יהודי שקבע כאן את המקום לתפילתו. כבר 15 שנה שהוא מתפלל בבית כנסת זה, יושב במקום הזה בקביעות, והוא מודה על הזכות שנפלה בחלקו, לשבת סמוך לכסאו של הרב. הוא מבחין כי ילדיו מביטים על הרב לאורך כל התפילה, ולומדים ממנו כיצד תפילה צריכה להיראות, מהי יראת שמים, כיצד ניגשים למלך מלכי המלכים...

ואז, ביום מן הימים, סתם ביום חמישי שגרתי, לפתע פתאום, ניגש אליו יהודי אחר ממתפללי בית הכנסת, והחל לגעור בו: 'אדוני, המקום בו אתה יושב שלי הוא. פנה את עצמך מכאן בבקשה!' אמר הלה בטון סמכותי שאינו משתמע לשתי פנים, כשהמתפלל היושב במקומו - נבוך ומבולבל!

מתוך ההלם האדיר, בקושי הצליח האיש

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד
רשמי הוד והדר מכנס התאחדות קהילת אנ"ש ברמת בית שמש ד'
ט"ו תמוז יומא דהילולא קדישא של רבינו האור החיים הק' זי"ע
בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שליט"א את ש"ב ידידנו הנערץ הרה"צ ר' אלעזר מוסקוביץ שליט"א בכ"ק האדמו"ר משאץ דרוהביטש שליט"א בברכת המזון, כאות הכרת הטוב על כל פעלו ועמידתו האיתנה לימין שנשגו קהילתינו הק' בבית שמש בלב ובנפש חפיצה.

תם ולא נשלם המלאכה, כאשר עיני התאחדות האברכים נשואות אל החבורה העתידה להתקיים אי"ה לקראת "חמשה עשר באב" ביתר שאת וביתר עוז. ובחדא מחתא נשגו בזאת ברכת תודה והערכה מרובה לכל חברי הקהילה כל אחד ואחד בשמו הטוב יבורך, על חלקם הרב בהקמת וביסוס קהילתינו הק' על הצד הטוב ביותר, תהא משכורתם שלימה מן השמים במידה טובה ומרובה.

נפלו על אזניים קשובות ונצרכו בעזומק ליבו, ושב אל חבורת מריעיו כמימים ימימה, ועלה בחזרה על דרך הסלולה לנו עפי' התורה ויראה. בסיום דבריו שיבח עד למאוד את אגודת האברכים החשובים אשר חלקם הוא מכיר מקרוב, ועל אף שחלקם נמצאים כעת בריחוק מקום זה לזה, מ"מ, לא מוותרים בשום אופן להתאחד ולהתאגד בעצה ובחבורה בכל עת מצוא.

לאחמ"כ חולק לכל המשתתפים ספר אור החיים הק', כאשר הרה"צ ר' יוסף מאיר בכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ומראשי החבורה בבית שמש, השמיע בקול נעים וערב - ובטוב טעם ודעת, דברי האור החיים הק' מסדר פרשת השבוע.

בסיום המעמד כיבד כ"ק מרן אדמו"ר

אשר אולמאן שליט"א מרא דאתרא רמת אברהם בית שמש, בגודל החיוב והתועלת העצומה להיות נמנים בחבורה אחת הן ברוחניות והן בגשמיות, כיון שהייתה עילאה ותתאה לכל בחור ולכל אברך בכל זווית וזווית בימי חייו. והעיד ממקרה שאינה ה' לידו, באברך שמעדר רח"ל מדרך ה' בעקבות פגעי הטכנולוגיה, וע"כ מנע עצמו מלבוא יותר אל ביהכ"נ ואל החבורה שהיה מחובר לשעבר, ובחזרמנות מתאימה תפס את האברך הנזכ"ל והתחיל לדבר אליו מעומק הלב לשוב אל צור מחצבתו הרוחני, ואל החבורה שהייתה קשור כ"כ אליו בזמניה הטובים, וב"ה, דברים אלו

כאיש אחד בלב אחד התכנסו אנ"ש בבית המדרש שבבית שמש, למסיבת התאחדות רבתי לרגל יומא דהילולא קדישא של רבינו האור החיים הק', פתיחת הכנס החלה בתפילת מעריב, כאשר לפני התיבה עבר ידידנו האברך כמדרשו הר"ר אלכסנדר סגל הי"ו, לאחמ"כ הסבו כולם לסעודת המצוה לכבודו של בעל ההילולא זי"ע, שנערכה בטוב טעם. במרוצת הסעודה נשמעה שירי ערגה ודביקות לישועת ה' ולישועתן של ישראל.

בהמשך נשמעה בקשב רב דברים חוצבי להבות אש מפי ידיד בית חיינו הדגול, פה מפיק מרגלית הרה"צ ר'

• לעילוי נשמת •
מרת פנינה פערל בת
ר' יצחק ע"ה
נלב"ע כ"ד תמוז תשנ"ד
ת.נ.צ.ב.ה

נדבת בנה הר"ר יצחק פרלמן הי"ו

נדבת ידידנו הנכבד
הרה"ג יעקב פולק שליט"א
דרג' שמחת הולדת הנכדים שיח"י
בן לבנו נפתלי צבי הי"ו
ובן לבנו שלמה זלמן הי"ו
ידיד שיכח לרווח רוב נחת דקדושה
מהם ומכל יצחק מוהרן כ"ט

השיבוע שב"ק פר' פנחס
שולחן הטהור בשעה 11:30

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר
בית שמש
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ס"ד, נשיא פריסת פינסק לסדר ילמין פיסטו כל גינת בני ישראל חסיד

ברכת תודה והערכה נשגו בזאת להני בחבורת קדישתא. העומדים על המשמר יומם ולילה, להרבות גבולי התורה והחסידות בקהילתנו המעטירה בבית שמש במסירות אין סוף, ובטוב טעם ודעת עמלו לארגן את הכנס המפואר להגדיל תורה ולהאדירה

הרה"צ יוסף מאיר רוזנבוים שליט"א בכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
חדב"נ הרה"צ שמעון פאנעט שליט"א
הרה"צ ר' אלעזר מוסקוביץ שליט"א
בן כ"ק האדמו"ר משאץ - דרהוביטש שליט"א בית שמש
הרה"ח ר' חיים עקשטיין הי"ו
הר"ר מרדכי גרשטנקורן הי"ו
הר"ר אלכסנדר סגל הי"ו
הר"ר שמואל אורי הי"ו
הר"ר יחזקאל גלבר הי"ו

ואתם עמם כל המסייעים והעושים
כל אחד בשמו הטוב יבורך מפי עליון

ידי רצון שיכות הרכים תגן עליהם כאלף המגן. להפקי ולחושיעו דבר ישיטה ורומים,
ובכל אשר יפני ישיבילי רעליה, מתוך הרחבת הדעת נחת וקדושת מכל יצת לאור ימים
וסנים טובים, תבות רכיש האור החיים הק'. העמוד להם ולרננם ער ביאה נואלט בבהרה ביטנו

בברכת אדום ארנון אבם
חבה תפילה

מזל טוב וגדיא יאה

מעומקא דליבא נבוך בזאת את אנשי שלומינו שהשמחה במעונם

הרה"ח ישראל פולק הי"ו לרגל שמחת הולדת הנין	הרה"ח משה אברהם קליין הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד
הרה"ח חיים אלעזר קליין הי"ו לרגל שמחת הולדת הנין	הרה"ח אהרן תפילינסקי הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכדה
הרה"ח יצחק אייזיק שטייף הי"ו לרגל שמחת הולדת הנין	הרה"ח אריה לייב שיפר הי"ו לרגל שמחת אירוסין הבן
הנה"צ יהודה לייב הלשטוק שליט"א לרגל שמחת נישואי הנכד והבר מצווה לנכדו	הרה"ח חיים טייטלבוים הי"ו לרגל שמחת אירוסין הבת
הרה"ח שלמה ברנדווין הי"ו לרגל שמחת אירוסין הנכד	הרה"ג משה יהודה רודזסינקי שליט"א לרגל שמחת הבר מצווה לבנו
הרה"צ אהרן צבי טובי שליט"א לרגל שמחת הולדת הנכד	הר"ר שלמה זלמן פולק הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן
הרה"ג יעקב פולק שליט"א לרגל שמחת הולדת הנכד	הר"ר דוד קליין הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן
יה"ד שיכח לראות מהם ומכל יצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה	

בעתידת קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר